

BOGMO

Parafii Świętego Antoniego Padewskiego w Gołkowicach

BIULETYN PARAFIALNY Nr 3 (5) 13.02.2005

1 NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU

Egzemplarz bezpłatny

W dawnej Polsce okres największych zabaw wieńczących karnawał rozpoczynał się od Trzech Króli. Koniec przypadał na wtorek przed Środą Popielcową. *Carne-vale* to tyle z języka włosko-lacińskiego co „rozstawać się z mięsem”. U nas zwano te dni: mięsopust, zapust, ostatki. Po wsiach i drogach krążyli poprzebierani za różne stwory chłopcy. W dworach urządzano maskarady. Był to czas kojarzenia małżeństw. Nieskorym do małżeństwa przywiązywano do nogi drewniany kłoc, z którym chłopcy i dziewczęta musieli paradować po wsi. Czasami przypinano głowę od śledzia lub strzępek sukna. Bywało, że chłopcy, od niedzieli do wtorku do północy, siedzieli w karczmach, a żony przynosiły im pożywienie z domu. Czasem w zabawach zapustowych brały udział same kobiety. *Zapust* w postaci człowieka zjawiał się w ostatkowy wtorek około północy. Był znakiem, że czas kończyć karnawałowe szaleństwa.

Nadchodziła północ, zbliżała się Środa Popielcowa, trzeba było myśleć o zakończeniu zabawy, poddać się nastrojowi refleksji i pokuty, pomyśleć o wieczności.

*Wybrane z tekstu „Zapustowe zabawy”
zamieszczonego w „KALENDARZU ROLNIKÓW”
z 2003 roku na stronie 13.*

„Ecce Homo”

Najpiękniejszy z ludzkich synów
Jezu Chryste miłosierny,
Twa korona nie z wawrzynu
lecz z raniących czoło cierni,
płaszcz królewski nie z soboli
ale Twojej krwi szkarłatu.
Oto człowiek co z miłości
ofiarował życie światu.

Najpiękniejszy z ludzkich synów
Berłem Twoim krucha trzcina,
bo w słabości Bóg objawił
moc i chwałę Swego Syna.
W ludzkim bólu Pan obecny
stał się bratem dla nędzarzy.
Oto Człowiek. Król cierpiących
Swoim sercem nas obdarzył.

Marek Skwarnicki

„Żebrak”

Ileż to razy, jak żebrak natrętny
Stałem w Twym progu, a Tyś drzwi uchylił,
zawsze ofiarny, cierpliwy i chętny
hojną jałmużną wsparłeś w każdej chwili.

.....
W skrusze cóż robię? Z lamentem żebraczym
znów cień mój korny u drzwi Twoich stanie.
Poproszę, byś mi niewdzięczność wybaczył,
bom jako żebrak u drzwi Twoich, Panie.

Anna Dumańska

WIELKI POST

Wprowadzono go dla lepszego przygotowania wiernych do obchodu Świąt Zmartwychwstania Pańskiego. W wieku II dodano 2 dni postu przed świętem, w III wieku poszczono już cały tydzień. Na początku IV wieku wprowadzono post 40-dniowy, a w wieku VII wyznaczono jako początek Wielkiego Postu Środę Popielcową. W czasach papieża Grzegorza I Wielkiego powstało tzw. „Przedpoście”. Na trzy tygodnie przed Wielkim Postem barwa szat liturgicznych zmieniała się na fioletową oznaczającą pokutę, a z modlitw i śpiewów usuwano radosne Alleluja. Papież Innocenty IV w roku 1284 skrócił Wielki Post, wyznaczając go od Środy Popielcowej. Finałem Wielkiego Postu jest Wielki Tydzień.

W okresie Wielkiego Postu ogałaca się kościoły z kwiatów, aby wprowadzić nastrój smutku i pokuty. Ogranicza się światło, co ma sprzyjać skupieniu i zadumie. Rola organów ogranicza się do najkonieczniejszych akompaniamentów. Z rzadka odzywiają się dzwony. Pieśni przywodzą na pamięć mękę Zbawiciela. Co piątek odprawiana jest „Droga Krzyżowa” (zaprowadzili ją początkowo bernardyni przy Bożym Grobie w Jerozolimie w XV wieku). W niedziele we wszystkich kościołach śpiewane są „Gorzkie żale”, którym początek dały teksty ułożone przez o. Wawrzyńca Benioka w 1707 r.

Obrzędy wielkopostne to nie liturgiczny „folklor”, ale misterium, które swoją grozą ma poruszyć wiernych do pokuty i odmiany życia. W tym okresie kościół zakazuje zabaw i nakłada obowiązek postu. Jest on w ostatnich czasach złagodzony do tego, aby w piątki nie spożywać pokarmów mięsnych. Post ścisły obowiązuje tylko w Środę Popielcową i Wielki Piątek, kiedy nie spożywamy potraw mięsnych, jeden posiłek do syta i dwa skromniejsze.

W Polsce istniało wiele zwyczajów związanych z Wielkim Postem. Należą do nich: Pasje o Męce Pańskiej, posypywanie w Popielec głów popiołem a także pól dla lepszych plonów, ustawianie krzyża w dostępnym miejscu w kościele. W okresie Wielkiego Postu spożywano najczęściej śledzie i zur. W Środę Popielcową nie jedzono najczęściej nic, tak jak i w Wielki Piątek.

Obecnie z okazji Wielkiego Postu urządza się wszędzie co najmniej kilkudniowe rekolekcje, aby wiernych skłonić do refleksji nad sobą.

*Wybrane z tekstu „Wielki Post”
zamieszczonego w „Kalendarzu Rolników”
z 1992 roku na stronach 56-57.*

„Kiedy pościcie...” Pozytywny sens i cel postu

Cel postu nie może być negatywny, lecz pozytywny. **Post ma nas przede wszystkim uczyć pokory, cierpliwości, solidarności i zrozumienia dla ubogich, wewnętrznej wrażliwości, przedkładania rzeczy ważnych nad mniej ważne, dobrego wykorzystania czasu; ma skłaniać nasze pragnienia i myśli ku wartościom duchowym.** Przez post mamy się wyzwalać spod presji materializmu, konsumizmu i taniej rozrywki, by odkrywać inne, bardziej wartościowe obszary życia. **Celem postu nie jest głodzenie ciała, lecz hartowanie i uszlachetnianie serca, woli, umysłu.** Post ma człowieka przemienić i ubogacić wewnątrz. Niedwuznacznie wskazuje na to swoją odpowiedzią Jezus: „Nie samym chlebem żyje człowiek, lecz każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych”. Główną treścią postu nie powinno więc być powstrzymywanie się od jedzenia, telewizji, muzyki czy innych przyjemności, lecz obfitsze karmienie się Słowem Bożym, modlitwą i wartościami wyższymi np. pięknem ikony, chorału gregoriańskiego, poezji... Gdy nocą, gdzieś na wsi czy w parku, człowiek podniesie wzrok przyzwyczajony już do mroku, widok rozgwieżdżonego nieba olśni go i zachwyci. Tak działa **post zmysłów: czyni je bardziej wrażliwymi na piękno. Post oznacza także szacunek dla czasu i dla materii.** Na właściwy efekt trzeba umieć cierpliwie czekać i cenić sobie to czekanie. Cierpliwość to też jest swego rodzaju post. Czas jest bezcennym darem Boga i nie wolno go bezmyślnie tracić. Czas trzeba wykorzystać najlepiej, jak to możliwe, skrzętnie zagospodarowując każdą minutę. Dlatego trzeba się wystrzegać nudy, wyszukiwać sobie ciekawe zajęcia, by nie marnować czasu i nie prowokować nieuzasadnionej rzeczywistymi potrzebami konsumpcji. Powodowani modą czy ambicją, ile wyrzucamy na śmietnik rzeczy, które mogłyby jeszcze z powodzeniem służyć? Takie marnotrawstwo jest jawnym zaprzeczeniem postu i gwałtem zadawanym matce Ziemi. Spróbujmy zatem odkryć swoją odpowiedzialność i na skalę własnych możliwości zrobić coś, by okazać szacunek dla Bożych darów. Nie ulega wątpliwości, że **post musi być związany z uczynkami**

miłosierdzia, z jałmużną. W tej dziedzinie nie ma ogólnych recept, łatwych i prostych rozwiązań, natomiast łatwo o błędy i fałszywe ruchy. Trzeba tu wielkiej pokory, roztropności i specjalnej wyobraźni miłosierdzia, która podpowie właściwy sposób okazania pomocy i swej współodpowiedzialności za drugiego człowieka. Być może dojdziemy nieraz do wniosku, że skuteczna i roztropna pomoc leży w zasięgu naszych możliwości i że jest to także jakaś szansa dla nas samych. **Trzeba też szukać współczesnego kształtu jałmużny.** W dzisiejszych czasach najbardziej deficytowym towarem jest solidarność, życzliwość, czas na wysłuchanie i zrozumienie drugiego człowieka. A także, choć to wiele trudniejsze, troska o jego prawdziwe dobro, rozwój, wierność prawdzie. **Post uczy nas dostrzegać wokół siebie innych ludzi: mniej skupiać się na sobie i swoich potrzebach, by lepiej dostrzec i rozpoznać słuszne potrzeby innych.** Zacząć jednak trzeba od spraw podstawowych, a więc od uczciwości w wypełnianiu swoich obowiązków, od kompetencji w pracy, poczucia odpowiedzialności, rzetelności i dokładności. W zasadzie ta wierność obowiązkom to nie jest nic nadzwyczajnego i nie może być dla nas żadnym tytułem do chluby czy zasługi, ale w polskich warunkach powszechnej korupcji, nieuczciwości, niekompetencji i niefrasobliwości, taka rzetelność na co dzień powinna być podstawowym kształtem jałmużny i elementarnym warunkiem owocnego postu. W tej dziedzinie wszyscy mielibyśmy szerokie pole do popisu i taki post stałby się błogostawieństwem – dla nas i dla innych.

Ks. Mariusz Pohl

Jeszcze kilkanaście dni temu świeciła choinka, czas umilały kolędy, a stół wręcz uginał się od różnorodnych przysmaków. Z Twoich ust padało mnóstwo życzeń i pięknych słów. Ale to szybko minęło. Błyskawicznie nastąpiła szara codzienność. Choinka wyładowała w kartonie na strychu, płyty z kolędami na dnie dolnej szuflady, a po smakołykach ani śladu.

Aż nagle nastaje dzień, który ponownie chce Cię wyrwać z codzienności. Dzień, który zdaje się krzyknąć: **„Zatrzymaj się! Mam Ci coś do powiedzenia – dziś zaczyna się kolejny istotny czas w Twoim życiu”.** Owe „dzisiaj” to **Środa Popielcowa** – brama przez którą przechodzimy by rozpocząć fascynującą wędrówkę. Jednak nie dotrzesz do celu samochodem, ani pociągiem, nie dopłyniesz statkiem, ani też

nie dolećisz samolotem. Prawda jest taka, że do tej podróży nie trzeba używać nóg. A celem jest prawdziwa radość. To radość, która napelni Cię pokojem i pozwoli spojrzeć na wszystkie wydarzenia w Twoim życiu z innej perspektywy. Być może z dystansem. Pozwoli spojrzeć inaczej na sytuacje i incydenty, które uważasz za trudne, bądź też traktujesz jako wielką porażkę.

Taki właśnie jest sens **Wielkiego Postu**, przez który będziemy wędrowali na szczyt Golgoty i do pustego Grobu. Być może droga nie zawsze będzie usłana różami, być może będą strome podejścia i kręte ścieżki – lecz wspólnymi siłami dojdziemy do celu. Wielki Post po raz kolejny będzie się starał pokazać Tego, który tak kocha, że nie waha się oddać życia za swych przyjaciół. Wskaże nam Jezusa, który nauczył nas trudnej prawdy – **słabość może być naszą mocą, a nasza pozorna siła może okazać się słabością**. Bóg padnie w Ogrójcu na kolana i zadrży. Dobrowolnie podda się przesłuchaniom i poniżeniom. Pozwoli zranić swe ciało pod uderzeniem biczów i przyjmie krzyż – znak hańby, na którym zostanie powieszony. W zasadzie to nic nowego – bo przecież wszyscy doskonale znamy tę historię. Warto by jednak postawić tutaj następujące pytanie: „Czy zdaję sobie sprawę z wagi tych słów? Kto mnie tak bardzo ukochał, że za mnie umarł, umiera i będzie umierał do czasu, aż czas się wypełni?”

Wielki Post to czas, kiedy powinniśmy wspólnie trwać u stóp Krzyża, u stóp Ukrzyżowanego. Wielki Post jest po to, byśmy – ja i Ty – uświadomili sobie jak niezastąpiona jest ta ofiara i byśmy starali się odpowiedzieć Miłości na Jego miłość.

Wielki Post to czas, kiedy możemy zastanowić się nad swoim życiem. Nad jego kształtem. Kiedy możemy zagłębić się w refleksji. To czas, kiedy możemy zajrzeć w głąb swego serca – tak często zagruzowanego... Możemy świadomie zacząć oczyszczać niektóre jego zakamarki... Gruzy w naszym sercu to nie tylko grzechy typu nikogo nie zabiłem, nikogo nie okradłem, więc jestem w porządku. Wiele w naszych sercach nabrało się niepotrzebnego balastu... Przyjrzyj się swemu sercu – bez wątpienia na pewno dostrzeżesz coś co zastępuje, co tak na dobrą sprawę jest zbyteczne i niepotrzebne. Jednak nie staraj się wynosić tego gruzu na pojedynkę. Nie dasz rady. Tylko niepotrzebnie się zmęczysz, a co gorsze możesz się zniechęcić. Pozwól, by to Jezus posprzątał. Taki właśnie jest znak popiołu – **ja niewiele mogę, lecz Ty, Panie, możesz wszystko, toteż czyni wszystko, daję Ci pozwolenie na całkowite rozgoszczenie się w moim sercu, chociaż wiem, iż Ty tam byłeś, zanim mnie stworzyłeś...**

Sylwia

Żyjemy w nowoczesnym świecie – wszystko na wyciągnięcie ręki. Telefony, komputery a nawet loty w kosmos to w zasadzie codzienność. Taki też jest współczesny człowiek – posiada ogromną wiedzę, zdobycze nauki i techniki. Nieustannie w biegu za czymś nowym, czymś niepowtarzalnym, czymś wyjątkowym. Ten sam, nowoczesny człowiek obrzędy Środy Popielcowej niejednokrotnie uważa za przestarzały, zupełnie nie modny i poniekąd dziwny zwyczaj. Wielu w ten dzień do kościoła idzie bardziej z przyzwyczajenia, „bo tak wypada”. Wielu wręcz się oburza – no bo jak można współczesnego człowieka posypywać popiołem? Człowieka, który tak daleko doszedł, tyle odkrył, posiadał ogromną wiedzę utożsamiać z popiołem?

Proch jest wyjątkowo intrygującym symbolem. Na swój sposób przejmuje drżeniem, gdyż uświadamia kruchość człowieczeństwa, przypomina o nieuniknionej śmierci. Jednak zatrzymajmy się na chwilę w tej codziennej krzątaninie i popatrzmy na nasze życie! Czy zawsze jest ono tęczową opowieścią? Czy zawsze świeci słońce? Czy nigdy niebo naszego życia nie zachodzi chmurami? Czy aby nie doświadczamy swej znikomości w szarości dnia codziennego? W rozczarowaniach, które nas spotykają? W monotonii pracy, w strachu, cierpieniu, słabościach, drobnych potknięciach? Świadomość, iż nasze życie to kruchy pyłek towarzyszy nam codziennie – nie tylko podczas corocznego rytuału. Być może po prostu w Środę Popielcową bardziej o tym myślimy, **„prochem jesteś i w proch się obrócisz”** – to słowa tak ekspresyjne, iż głębiej zaczynamy się zastanawiać nad ich sensem.

Nie mniej jednak trzeba odrzucić zwątpienie, trwogę i strach – znak krzyża, który kapłan czyni na naszym czole, ta znikoma ilość popiołu sypana na naszą głowę powinna nam uświadomić, iż nie jesteśmy tylko ludźmi śmierci, ale przede wszystkim ludźmi zbawienia! Bóg nie zostawił nas samych. On także posypał siebie popiołem. Stał się człowiekiem równym każdemu z nas. Padł swoim obliczem na ziemię, która pochłonęła Jego łzy i krew. Chrystus nie wybawił nas od cielesności i prochu, ale właśnie przez ciało i proch. I tą oto wielką prawdę Kościół pragnie nam przypomnieć w Środę Popielcową. Jednak nie zatrzymujmy swoich kroków na Popielcu. Nie. Popatrzmy na Wielki Piątek oraz Wielkanoc – wówczas zrozumiemy tę „dziwną” ceremonię.

Sylwia

W naszej parafii działa grupa młodzieżowa. Raz w miesiącu będą się odbywać Msze św. dla młodzieży. Zapraszamy Cię do udziału w spotkaniach młodzieży. Kontakt z Sylwią.

Od ciemnej grudki prochu; która smoli ręce,
z namaszczeniem rzuconej w Popielcową Środę,
cichutka radość wzbiera.

O rzuć prochu więcej, na warkocz, na czuprynę, w książeczki, na brodę...

Bo przecież od tej grudki – wiosna w drzwiach kościoła, (...) będzie więcej spowiedzi i dobrych uczynków,
wiele rzeczy skradzionych powróci w czas krótki
a wszystko się rozpocznie po prostu od Środy,
i właśnie od popiołu...

od smolącej grudki”. – Amen !

/ks. Jan Twardowski/

NABOŻEŃSTWA WIELKOPOSTNE W NASZYM KOŚCIELE

Droga Krzyżowa:

w niedzielę po Mszy Św. o godz. 7.00 (na sposób kalwaryjski),
w piątki

o godz. 16.30 (szczególnie dla dzieci), po niej Msza Św.,

o godz. 18.00 (dla wszystkich), po niej Msza Św.

Gorzkie żale:

w niedzielę

o godz. 12.15 z kazaniem pasyjnym, po nich Msza Św.,

o godz. 15.00 z kazaniem pasyjnym, po nich Msza Św.

Rekolekcje dla dorosłychOd **13.03** do **16.03.2005r.****Niedziela** 13 marca 2005r.:

- 7.00 Msza Św. i nauka dla matek i ojców
- 9.00 Msza Św. i nauka dla młodzieży uczącej się i pracującej
- 10.30 Msza Św. dla dzieci i rodziców
- 12.15 Gorzkie żale, kazanie pasyjne i Msza Św.
- 15.00 Gorzkie żale, kazanie pasyjne i Msza Św.

Poniedziałek 14 marca 2005r.: **Dzień Spowiedzi Świętej**

- 8.00 Msza Św. i nauka ogólna (Mszy Św. wcześniej nie będzie)
- 9.00 do 10.00 Spowiedź Św.
- 10.30 do 12.00 Spowiedź Św.
- 13.45 nauka dla dzieci i młodzieży gimnazjalnej (przygotowanie do Spowiedzi Św.)
- 14.00 do 15.30 Spowiedź Św.
- 16.00 do 18.00 Spowiedź Św.
- 18.00 Msza Św. i nauka ogólna

Wtorek 15 marca 2005r.:

- 7.00 Msza Św. i nauka ogólna
- 9.00 Msza Św. i nauka ogólna
- 16.00 Msza Św., modlitwa, specjalne błogosławieństwo dla chorych i seniorów
- 18.00 Msza Św. i nauka stanowa dla ojców i matek

Środa 16 marca 2005r.: **Zakończenie rekolekcji**

- 7.00 Msza Św., nauka i błogosławieństwo rekolekcyjne
- 9.00 Msza Św., nauka i błogosławieństwo rekolekcyjne
- 10.30 Msza Św. dla dzieci i młodzieży **w intencji Ojca Świętego** z błogosławieństwem rekolekcyjnym
- 18.00 Msza Św. i nauka dla wszystkich z błogosławieństwem rekolekcyjnym

Rekolekcje dla dzieci i młodzieżyOd **21.03** do **23.03.2005r.****Poniedziałek** 21 marca 2005r.:

- 8.00 Gimnazjum
- 10.00 dzieci klas IV do VI
- 12.00 dzieci klas „O” do III

Wtorek 22 marca 2005r.:

- 8.00 gimnazjum
- 10.00 dzieci klas IV do VI
- 12.00 dzieci klas „O” do III

**We wtorek o godz. 16.00 dla dzieci i młodzieży
Gimnazjum Droga Krzyżowa i koncert zespołu
„Promyczki”**

Środa 23 marca 2005r.:

- 8.00 gimnazjum
- 10.00 dzieci klas IV do VI
- 12.00 dzieci klas „O” do III

**W rekolekcjach uczestniczą dzieci z przedszkoli: Siostr
Karmelitanek i „Skrzat”, Szkół Podstawowych ze
Skrudziny i Gołkowic, młodzież Gimnazjum (również z
Gabonia). Obecność obowiązkowa.**

Rozpoczął się okres Wielkiego Postu - czas przygotowania się do owocnego i pełnego przeżycia Świąt Wielkiej Nocy. Możemy to czynić poprzez pokutę, modlitwę, post i jałmużnę.

Parafialna Caritas w tym szczególnym okresie po raz kolejny będzie organizować zbiórki żywności i innych artykułów na terenie pobliskich sklepów. Zebrane produkty zostaną przekazane najbardziej potrzebującym w naszej

parafii. Chcemy się przyłączyć do tej akcji i podzielimy się tym co mamy. Jeżeli każdy z nas włoży do kosza jakiś produkt to uda nam się wspólnie wiele dokonać. Nie oglądamy się na innych, że mają może więcej od nas, nie udawajmy że naszej parafii nie dotyka problem ubóstwa. Biedni są także wśród nas, często głodni, wzgardzeni oraz zapomniani przez najbliższych i przez społeczeństwo. Nie zapominajmy o osieroconych dzieciach oraz młodzieży przeżywającej trudności i problemy swego wieku. Już dziś możemy to zmienić - zaczniemy naszą przemianę od dostrzeżenia w każdym człowieku jego godności i wielkości Dziecka Bożego. Katechizm Kościoła Katolickiego opracowany po Soborze Powszechnym Watykańskim II w sposób jednoznaczny wyjaśnia nam słowa Jezusa Chrystusa wypowiedziane na temat miłości ubogich „*Uczynki miłosierdzia co do ciała polegają zwłaszcza na tym, by głodnych nakarmić, bezdomnym dać dach nad głową, nagich przyodziać, chorych i więźniów nawiedzać. Spośród tych czynów jałmużna dana ubogim jest jednym z podstawowych świadectw miłości braterskiej; jest ona także praktykowaniem sprawiedliwości, która podoba się Bogu.*”

Zwracamy się również do właścicieli sklepów położonych na terenie naszej parafii o przyjęcie koszy i pozwolenie na przeprowadzenie zbiórki żywności. Za wszelką pomoc i życzliwość składamy „ Bóg zapłać”.

W czasie naszych dyżurów, które odbywają się w każdą środę po nabożeństwie, będziemy przyjmować Wasze sugestie i zgłoszenia dotyczące rodzin znajdujących się w szczególnie trudnym położeniu. W ten sposób zebrane produkty będą mogły szybciej docierać tam, gdzie są naprawdę potrzebne.

Akcja Parafialnego Oddziału Caritas w Gołkowicach

Parafialny oddział Caritas w naszej parafii począwszy od I Niedzieli Wielkiego Postu rozpocznie akcję zbierania produktów spożywczych, środków czystości w sklepach, firmach i hurtowniach. Celem akcji jest pomoc rodzinom i osobom potrzebującym. Wrzucając jakąś rzecz do kosza Caritas wykonujesz dobry uczynek.

Do skarbonki Caritas będziemy mogli wrzucać drobne pieniądze, które będą przeznaczone na pomoc dla dzieci.

Członkinie Oddziału Parafialnego Caritas

Kult relikwii

Kult relikwii absorbował niegdyś nawet Ojców Kościoła. Dziś towarzyszą one zwyczajowo ważnym uroczystościom kościelnym, wystawiane są na ołtarzach podczas sprawowania Eucharystii, by przypominać o świętych obcowaniu. Relikwie stają się więc przede wszystkim pretekstem i przypomnieniem przesłania życia świętego, jego przykładu, słów i czynów.

Słowem *reliquiae* określali Rzymianie pozostałość, resztę. Dziś nazywamy w ten sposób szczątki zmarłych oficjalnie uznanych za świętych. Określamy tak również osobiste rzeczy świętych, ponieważ przypominają swych użytkowników.

Jan Kracik, *Relikwie*,
Wydawnictwo Znak, Kraków 2002.

Kult relikwii wiąże się także z Świętym Antonim, Patronem naszej Parafii. W 1263 roku tj. 32 lata po śmierci Świętego miało miejsce pierwsze badanie szczątków. Stwierdzono wówczas, że język Świętego Antoniego nie uległ rozkładowi. W 1530 roku dokonano drugiego badania i podbródek Świętego

został umieszczony w relikwiarzu. Ostatnie badanie przeprowadzono w 1981 roku. Wyników jednakże jeszcze nie ogłoszono.

Stefano dell' Orto *Święty Antoni z Padwy*,
Wyd. Księży Marianów, Warszawa 1997.

Relikwiarz kryjący zachowany aparat głosowy Świętego Antoniego.

Posłaniec Świętego Antoniego z Padwy
Listopad-grudzień 2004
Pismo Bazyliki Świętego Antoniego

W skarbcu bazyliki padewskiej w przepięknym relikwiarzu jest przechowywany język Świętego. Głosił nim chwałę Bożą, używał go mądrze i roztropnie, służył nim ludziom.

Jezeli szukasz cudów Antoniego, modlitewnik,
Wyd. Świętego Antoniego, Wrocław 2000.

Z Bazyliki Świętego Antoniego w Padwie pochodzi pamiątka zawierająca, wraz z poleceniem siebie i swoich bliskich opiece i orędownictwu Świętego Antoniego, kawałek płótna, który dotknięto do relikwii Języka Świętego Antoniego.

Do płótna dołączona jest także:

MODLITWA DO ŚWIĘTEGO ANTONIEGO

Pomnij, o Święty Antoni Cudotwórcu, że nigdy nie słyszano, aby kto uciekając się do Ciebie, Twojej pomocy wzywając, miał być od Ciebie opuszczony. Tą nadzieją ożywiony, ufny w Twoje możne orędownictwo, uciekam się do Ciebie, któryś tak bogaty w łaski i tak bliski Bożemu Dzieciątku Jezus.

O przesławny głosicielu Słowa Bożego, nie odrzucaj modlitwy mojej, a racz ją dołączyć do prośby swojej u Tronu Bożego. O błogosławiony, o cudowny, o możny Święty Antoni, racz wysłuchać modlitwę moją, abym doznał pomocy i pocieszenia w trudnościach i potrzebach moich.

Usłysz głos modlitwy mojej wraz z chórem twych „Małych Braci” i sierot, które Ciebie o łaskę dla mnie proszą. Amen.

Impr.: Patawi 1940

P.Carmignoto, Vic. Gen.

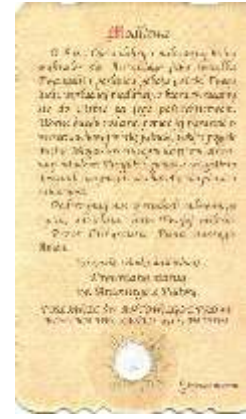
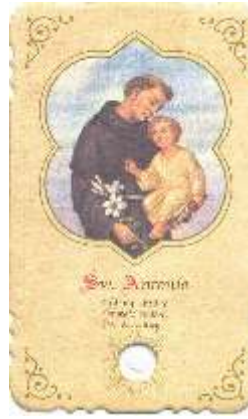
W potrzebach Twoich miej ufność w skuteczność modlitwy „Małych Braci” i sierot znajdujących się w ochronkach przy Bazylice Świętego Antoniego w Padwie. Z prośbami można zwracać się na adres:

„Fratini” – Orfanelli di S. Antonio
Basilica del Santo,
35123 Padova, Italia

Ważnym miejscem kultu Świętego Antoniego jest Klasztor i Parafia Świętego Antoniego w Jaśle. W roku 800-lecia urodzin Świętego Antoniego, w okresie od 12 października 1995 roku do 9 listopada tegoż roku miało miejsce nawiedzenie relikwii Świętego Antoniego w polskich prowincjach franciszkańskich, w kilkunastu miastach Polski południowej. W związku z tym 15 października 1995 roku odbyła się pielgrzymka naszych parafian do kościoła franciszkanów w Jaśle.

W naszej diecezji do roku 2001 relikwie Świętego Antoniego znajdowały się w czterech parafiach. Parafiami, którym poza Gołkowicami w naszej diecezji patronuje Święty Antoni są Cikowice, Krynica Zdrój, Męcina i Nagoszyn.

Do naszej parafii również zostały sprowadzone relikwie Świętego Antoniego, aby przypominać nam o życiu naszego Patrona i jego przykładem rozpałać naszą wiarę. W kościele w Gołkowicach znalazły się one w październiku 2002 roku. Oto dokument potwierdzający autentyczność relikwi:

W związku ze zbliżającym się 80-leciem powstania Parafii w Gołkowicach, które szczególnie będziemy obchodzić 13 czerwca 2005 roku tj. w dniu odpustu ku czci Świętego Antoniego planowane jest przygotowanie koronki ułatwiającej modlitwę do Świętego Antoniego, a wykonanej z drewna, oraz obrazka formatu A-4, który będzie można oprawić i powiesić w naszym domu. Dochód ze sprzedaży będzie przeznaczony na potrzeby Caritas naszej parafii.

**FRATER (OJCIEC) ŁUKASZ M. DE ROSA
Z PROWINCJI NEAPOLITAŃSKIEJ
NAJSWĘTYSZEGO SERCA JEZUSOWEGO
GENERELNY POSTULATOR ZAKONU BRACI MNIEJSZYCH**

Na mocy naszego urzędu wszystkim zainteresowanym (tą sprawą) uwierzytelniamy i zaświadczamy o autentyczności relikwii, które są wzięte z kamiennej poduszki ŚWIĘTEGO ANTONIEGO PADEWSKIEGO KAPŁANA ZAKONU BRACI MNIEJSZYCH I DOKTORA EWANGELICZNEGO

Relikwie są umieszczone w okrągłej metalowej kapsułce dobrze zamkniętej i związane jedwabnym supełkiem, położone na czerwonym płótnie i naszą pieczęcią potwierdzone.

Prawdziwość tego pisma jest podpisana i naszą większą pieczęcią zaopatrzona.

Frater Łukasz M. De Rosa

Dano w Rzymie, u Najświętszej Maryi Panny Pośredniczki
Dnia 16 października 2002 roku.

**!!!
Przypominamy!
Nadal można zamawiać w zakrystii medaliki i obrazki
zawierające płótno potarte o relikwie Języka
Świętego Antoniego.
Każde w cenie 5 zł

Redakcja: Ks. Proboszcz Kazimierz Koszyk, Siostra Ligia, Sylwia Korona, Anna i Grzegorz Gorczowscy,
Parafia pw. Świętego Antoniego Padewskiego Gołkowice Górne
41, 33 – 388 Gołkowice Dolne
e-mail: kkoszyk@tarnow.opoka.org.pl
Strona internetowa parafii:
www.golkowice.tarnow.opoka.org.pl